

פרק החובל

מתנויות:

- SEMBAORTΗ HEMISHNA LEHLEN.
- ג. בריפוי [דמי רפואיו].
 - ד. בשבת, הם דמים שהוא מפסיק מחמת חוליו, שאי אפשר לו לעסוק במלאכה בזמן שהוא חולה, עד שתירפא מן החבלה.⁽⁴⁾
 - תשלומי רפואי בשבת נלמדים ממה שנאמר [שם יח – יט]: "וכי יריבון אנשים, והכה איש את רעהו באבן או באגרוף, ולא ימות ונפל למשכב. אם יקום והתחלק בחוץ על משענותו ונקה המכחה, רק שבתו יtan ורפא."
 - ה. ובושת, שנאמר [דברים כה יא – יב]:

2. הא דלא קתני "חייב לו" מילתא אגב אורחא קא משמע לן דאך החובל בעצמו, איסורה קעביד, וחייב הוא [עליו] על מה שעשה לעצמו — "מלאכת שלמה".

3. הא דלא קתני חייב חמישה דברים, מילתא אגב אורחא קא משמע לן, דלאו דוקא לעולם חמישה, כי משכחת לה שאינו מתחייב אלא ארבעה, שלשה, שנים או אחד מהן כראתה בירושלמי — "מלאכת שלמה".

4. אין חיוב "שבת" כסתם נזקי ממון, דהא הר רק מניעת רוח וגורם בעלמא דפטור בכל מקום, ואין כאן "ממון הנפסד" שיתחייב המזיק להשלימו, אלא הר גזירת הכתוב לחיבתו בתשלומין — על פי הגרא"ח שם. וראה ברמב"ן [דינא דגראמי]" עמוד קפה בהוצאה מערכה.

pag-ב אדם החובל בחבירו,⁽¹⁾ חייב לשלם לו תשלומים, עליון, על שחבל בו,⁽²⁾ משותם⁽³⁾ חמשה דברים:

א. חייב בתשלום הנזק, שנאמר [שמות כא כר]: "עין תחת עין, שנ תחת שנ, יד תחת יד, רגל תחת רגל", ולהלן יתרابر שאין כוונת הכתוב לניטילת אבר ממש, אלא שנוטן לו החובל דמי עינו ושינו.

ב. בצע, שנאמר [שם כה]: "כוהה תחת כוהה, פצע תחת פצע, חבורה תחת חבורה". ואך כאן אין מצערים אותו במקום מה שהוא צער, אלא משלם הוא את ערך הצער, וכפי

1. כתב ב"חדושי רבינו חיים הלוי" [הלכות טוען ונטען]: חלוק דין חבלות משאר נזקי ממון, ובשאר נזקי ממון עיקר חיובו הוא הממן עצמו שהפסידו, ומחייב חיוב זה הוא שמתחייב בתשלומיין, שהם חליפי ממונו שהפסיד, אבל חבלות אין עניינם להשלים את הממון הנפסד, אלא שחייבתו התורה בתשלומין מגזרת הכתוב כפי שיופיעו הנזק.

ובהידושי רבינו אריה ליב מאלין [סימן עה עמוד קפ] הוסיף בטעםו של דבר: הרי בשאר נזקי ממון שיק לleshlim את חסרונו של הנזק, וגדר חיובו הוא להשלים את ההיקף על ידי הממון שהוא משלם, אבל בנזק של אדם, הרי אף אחרי התשלומין עדין לא נשלם הזיקו בזה, אם כן אין עניינו השלמת החסרון והנזק, אלא הוא הידוש התורה לחיבתו לשלם. וראה עוד להלן הערא 19 מה שהובא בשם חידושי רבינו שמואל.